

Henvisning:

Dette er en afskrift af en stenografisk optaget samtale, som fandt sted den 3. september 1949 i Traberhofs vinterhave.

Optagelser af Bruno Grönings foredrag med hans originale stemme kan fås som cd, og kan bestilles på følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Samtaleprotokol, Rosenheim, 3. september 1949

"Enten giver man mig lov til at helbrede ..."

Bruno Grönings samtale med Franz Kind, Antonius Kirmayer, amtmand Georg Knott og nogle herrer i Traberhof ved Rosenheims vinterhave.

Bruno Gröning: Enten giver man mig lov til at helbrede, eller jeg er tvunget til at tage til udlandet.

Jeg begyndte i Herford, jeg har sagt, at udlandet allerede længe har ventet på den lille Gröning.

Den, som har et krav på det, vil også modtage helbredelsen. Et krav har den, som har troen i sig, det vil sige, troen på Vorherre. Og den, som allerede for årtier siden mistede troen, og nu indser, at det jo ikke kan fortsætte som hidtil, at han er forfaldet til Satan, og er parat til at optage den sande, guddommelige tro i sig, vil også få hjælpen tildelt.

Jeg spørger ikke efter religion, efter nation. Vi mennesker hører sammen. Den eneste læge, alle menneskers læge, er Vorherre. Vi har alle, fordi vi jo er Guds børn, kun én far, og det er Vorherre. Vi skal nyttiggøre os denne smukke, guddommelige jord, vi skal nyde den. Og den, der står ved siden af, som er besat af djævelen, hvem giver denne ret til at leve blandt os, i dette smukke Paradis, som Vorherre har skabt til os? Han vil ikke vide af Vorherre, og lever dog deraf, han trækker vejret, han går på jorden. Det har han slet ingen ret til, ingen ret til at være blandt os. Der bliver ikke andet for ham at gøre, end virkelig at vende tilbage til den sande tro, og anerkende Vorherre som sin far.

Jeg har gang på gang sagt, stolt er jeg ikke, jeg er den lille, jævne mand. Jeg vil ikke have nogen titel, som man allerede har tilbudt mig fra regeringen, nej, jeg vil ingen titel, jeg vil kun hjælpe mennesker, helbrede mennesker. Jeg vil modtage denne guddommelige kraft, for på den måde fortsat at kunne gøre, hvad jeg har gjort til denne dag.

Jeg står som en transformator, idet jeg modtager kraften fra Gud, og giver den til det enkelte menneske, dvs., gennem kraften opstår sundheden.

Jeg har til hensigt at fortsætte, ja. Jeg har jo tid. Jeg vil udnytte tiden til at oprette kursteder, for så, på en kontrolleret måde, at bringe Dem helbredelsen.

Jeg vil påvirke steder her, påvirke jorden.

Jeg kan ikke gøre for det, jeg handler efter intuition. Jeg kan sige, at den jord, De står på, er blevet hellig. For De er kommet troende hertil. Her har De udgydt tårer, og denne jord er vædet med tårer. De søger hjælp, og har fundet denne guddommelige hjælp. Denne jord befrier Dem for alle Deres lidelser, for alle Deres sygdomme. Og dette er sket hele tiden, uden at jeg var i Herford.

Og det sker fortsat. Jeg behøver ingen søvn, en halv time kan jeg sove, og den meste tid er jeg i gang med at hjælpe mennesker. Og er jeg i en restaurant – også der er der mennesker – og når jeg der drikker mig en øl eller en kop kaffe, så sker det. Af den grund kan man ikke sige mig noget ondt på.

Det er ikke min kraft, det er ingen menneskelig kraft, det er en rent guddommelig kraft. Hvem vil gøre noget imod dette! Her kan ingen rent menneskelig lov forbyde mig at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker.

Jeg gør min pligt, jeg gør det, jeg føler mig forpligtet til hele mit liv. Jeg har ladet Dem vide, at jeg vil føre mennesker tilbage til deres tro, til troen på det guddommelige. Jeg frygter ingen mennesker. Og det, der skal ske, det sker.

Man tror, at krøblingerne er de mærkede. Nej, de er ikke dem, der er mærkede af Vorherre. De mærkede er dem, der har mistet troen på Vorherre, som sviner ham til, der ikke vil have det gode, men alt det onde.

Amtmand Knott: Vil De blive her?

Bruno Gröning: Jeg vil blive her. Her gør jeg det sidste fremstød. Gør man vejen fri for mig til at hjælpe mennesker, at helbrede mennesker, bliver jeg! Giver man mig ikke vejen fri - -

Jeg kan ikke være uden arbejde, og hele tiden skjult gøre et halvt arbejde. Når 60, 70, måske også 100 mennesker på én dag bliver raske, så er det for lidt for mig. Det er min opgave at gøre alle mennesker raske, ikke kun 10, 100 eller 1000. Giver man mig ikke vejen fri – jeg har for så vidt forberedt alt – så må jeg tage til udlandet, så

ondt det end gør mig, jeg kan ikke andet. Jeg er blevet forfulgt for min godhed, man har ikke undladt noget, man ville spærre mig inde, selv om jeg kun har hjulpet mennesker, kun har gjort godt. Jeg har intet forlangt af dem, ikke en Pfennig. Jeg har heller ikke forlangt noget at spise, selv om den ene eller den anden altid gav deres bedste.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsen arkiv